

РЕШЕНИЕ

№ 5988

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4761** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба, подадена от К. Е. Я., срещу решение № 1040-21-180/05.04.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град. Моли атакуваният акт да бъде отменен. Претендира разноси. Представя списък /л. 140/.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 05.04.2024 г., постановено в изпълнение на влязло в сила решение по адм.д. № 10883/2023 г. на АССГ, Директорът на ТП на НОИ С. град е отхвърлил жалбата на К. Е. Я. срещу разпореждане от 26.07.2023 г. С последното е разпоредено на К. Е. Я. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 06.11.2018 г. до 19.07.2023 г. в размер на 310,68 лева главница. Прието е, че Я. не е бил осигурено лице в Б. Б. 1 ООД за периода февруари 2018 – февруари 2019 г. вкл.

Приложено е предходното решение от 02.10.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. град /л. 50/, отменено с решението на АССГ по адм.д. № 10883/2023 г. /л. 43/. Адм.д. № 10883/2023 г. е приложено към адм.д. № 11614/2023 г. на АССГ, като последното е служебно изискано и прието в настоящото производство.

Представено е необжалвано и влязло в сила решение на СРС от 14.03.2023 г. /л. 54/, с което Б. Б. 1 ООД /невзело участие в производството пред СРС/ е осъдено на основание чл. 128, т. 2 от КТ да заплати на Я. незаплатено трудово възнаграждение в размер на 2600 лева за периода 13.02.2018-01.03.2019 г. От ТП на НОИ С. град е подадена молба за отмяната му до ВКС, който с определение от 07.06.2024 г. /л. 148/ е оставил същата без разглеждане, като е приел, че решението на СРС не се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на ТП на НОИ С. град нито съгл. чл. 298 ГПК, нито съгл. чл. 297 от ГПК.

Като част от административната преписка са приобщени трудови документи на жалбоподателя, а именно трудова книжка /л. 59/, трудов договор от 13.02.2018 г. /л. 61 и л. 90/, длъжностна характеристика /л. 62 и л. 122/ и заповед за прекратяване на трудов договор /л. 63 и л. 121/.

В писмо от 19.05.2021 г. на ТП С. на НОИ /л. 68/ е записано, че К. Л. Ч. е упражнявал трудова дейност при осигурители, които са свързани с управителя на проверяваната в ТП на НОИ С. град фирма - В. К. 1 ООД. За К. Ч. са подадени данни от Б. Б. 1 ООД, Би Привилиджт 1 ООД и Би Привилиджт 2 ООД с месечен осигурителен доход в размер на максималния. Други лица, за които са изплащани обезщетения от посочените осигурители, са А. Д., А. Я. и А. Х..

Със заповед от 22.03.2022 г. /л. 69/ е постановено извършването на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ на Б. Б. 1 ООД. Същата е връчена на В. К. Ч. – управител.

Във връзка с извършването на Б. Б. 1 ООД пълна финансова ревизия са издадени задължителни предписания за явяване на управител на дружеството в НОИ /л. 74 и сл./, като опитите за връчването им, както на дружеството, така и на съдружниците в него, са неуспешни. Отново невръчени, като непотърсени, са задължителните предписания от 2022 г. за представяне на документи /л. 92 и сл./.

Направен е опит за връчване чрез органите на МВР /л. 98/, но и същият е неуспешен.

Със задължителни предписания от 26.01.2023 г. /л. 99/ е разпоредено да се заличат данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за лицата, за които се твърди да са работили в Б. Б. 1 ООД, а именно К. Л. Ч., К. Е. Я., Л. К. Ч. и А. Р. Х.. Представена е справка за лицата и заеманите длъжности /л. 105 и л. 107 гръб/, както и справка за декларираните суми по персонален регистър, внесените такива и разликата. Видно е, че суми за ДОО не са внасяни /л. 104/. Приобщена е и справка за лицата, за които в персоналният регистър на НОИ е подадена информация от осигурителя /л. 112/.

Приложен е болничен лист на Я. /л. 114/.

На 26.01.2023 г. е издаден констативен протокол за извършена проверка по разходите за ДОО на Б. Б. 1 ООД /л. 71/. Същият е оспорен от жалбоподателя като с определение от 25.10.2024 г. /л. 218/ е открито производство по чл. 193 от ГПК за оспорване на истинността на съдържанието на протокол № KB-5-21-01288813/26.01.2023 г. /л.71/ относно констатациите, че фактически Я. не е работил при работодателя Б. Б. 1 ООД през сочения в констативния протокол период.

В писмо от 05.07.2021 г. /л. 80/ органите на ТП на НОИ С. град информират ТП на НОИ С. относно наличието на идентични съдружници и управители в Б. Б. 1 ООД, Би Привилиджт 1 ЕООД и Би Привилиджт 2 ООД, всичките с адрес на [улица], ет. 1 в [населено място]. Видно от договор от 10.05.2016 г. /л. 89/ процесният имот е предоставен на Б. бъкс 1 ООД за ползване за офис от Л. К. Ч.. Същият е прекратен, считано от 28.02.2019 г. /л. 89 гръб/.

От СО-р-н О. купел е постъпило писмо /л. 233/, че не е сменяно предназначението за имота на ул. В. Могила.

В хода на съдебното разглеждане на спора по искане на жалбоподателя от ТД на НАП офис В. са представени справка за задълженията за осигурител, справка за общите задължения и копие от протокол за заличаване на данни /л. 251 и сл./. В протокол за проверка от 15.04.2024 г. /л. 258/ е записано, че за периода м.02.2018-м.02.2019 г. има подавани декларации образец 1 за 4 осигурени лица – К. Л. Ч., К. Е. Я., Л. К. Ч. и А. Р. Х..

От писмото на НАП от 15.06.2021 г., съдържащо се на л. 88 в приобщеното адм.д. № 10883/2023 г. на АССГ, се установява, че за Б. Б. 1 ООД няма подавани годишни данъчни декларации от 2016 г. до момента; няма данни за регистрирани фискални устройства и декларирани търговски обекти; няма подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ.

Като свидетел по делото е разпитан Л. К. Ч. /л. 268/.

Представени са доказателства за компетентност /л. 125 и л. 147/.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, като с него е потвърдено разпореждането по чл. 114 от КСО, също издадено от компетентен орган, съгласно представените заповеди. При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване от осигурените лица, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Както е посочено в предходното решение на АССГ по адм.д. № 10883/2023 г. новите данни, на които се позовава административният орган, са събраните такива в нарочна проверка, отправени задължителни предписания и предприети действия по служебно заличаване на подадени от Б. Б. 1 ООД данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

Основният спорен е въпрос е дали Я. има качеството на осигурено лице като служител на Б. Б. 1 ООД и дали същият е извършвал трудова дейност в дружеството, във връзка с което е и направеното от него оспорване на констативния протокол от 26.01.2023 г., съставляващ официален свидетелстващ документ.

Легалната дефиниция на понятието "осигурено лице" се съдържа в § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, съобразно която това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО.

В атакуваното решение подробно са обсъдени всички събрани доказателства в административното производство, вкл. ненамирането на дружеството или на неговите управители, както и въпросната трудова книжка, чието необсъждане е било причина за отмяната на предходното решение на Директора на ТП на НОИ С. град. Законосъобразно административният орган е приел, съобразно нормата на чл. 10 от КСО, че предпоставка за осигурителното правоотношение е упражняването на

трудова дейност, а не наличието на трудова книжка.

В настоящото съдебно производство от страна на жалбоподателя не са представени никакви доказателства, че фактически е осъществявал трудова дейност в Б. Б. 1 ООД, която да служи като основание за възникване на осигуряването. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС /Решение от 14.02.2024 г. по адм. д. № 1732/2023 г. на ВАС; Решение от 9.01.2024 г. по адм. д. № 9311/2023 г. на ВАС; Решение от 20.04.2023 г. по адм. д. № 6637/2022 г. на ВАС, както и решения по адм.д. № 11209/2020; 11380/2020; 8377/2021; 8679/2021; 9309/2021 г. и др./ наличието на трудов договор и трудова книжка, отразяваща трудово правоотношение въз основа на него, не доказват действително осъществяване на трудова дейност. Това е така, тъй като от събраните по делото писмени доказателства не се установява дружеството фактически да е извършвало дейност през процесния период. В тази връзка съдът намира за недоказано направеното от жалбоподателя оспорване на констативния протокол от 26.01.2023 г., доколкото не са представени никакви доказателства в обратен смисъл. В частност, налице е официален отговор от НАП, в който е отразено, че дружеството няма подадени декларации по чл. 92 ЗКПО, няма фискални устройства, нито търговски обект, който отговор не е оборен. По делото няма представени доказателства за открити банкови сметки на дружеството, няма доказателства за сключени с клиенти договори, за заплатени върху тях данъци, както и като цяло за налични приходи, от които да може да се заплаща трудовото възнаграждение на служителите. Не са заплащани и удържани съответните вноски за ДОО. От страна на Я., извън трудовия договор, заповедта за назначаването му и прекратяването на правоотношението му и трудовата книжка, не са представени доказателства за реално извършвана дейност. Ако действително са осъществявани срещи с потенциални клиенти, то няма как за тези срещи и за твърдяните за сключени впоследствие договори да няма нито едно писмено доказателство, като например списък на клиенти, осигурени от Я. на Б. Б. 1 ООД, отчет кога и с кого се е срещал Я., каква информация е предал на клиента и с кои клиенти е организиран срещи на управителя на Б. Б. 1 ООД.

От всичко изложено може да се направи извод, че нито дружеството е извършвало дейност, нито съответно Я. е извършвал реална трудова дейност в него.

Свидетелските показания на св. Ч. не опровергават горните изводи, доколкото същите не доказват дружеството да е развивало реална дейност, тъй като липсват писмени доказателства за това, както и реален паричен оборот. Липсват доказателства за приходи, въз основа на които да се приеме, че дружеството може да си позволи разходи в размер на по 3000 лева за 4-ма служители. В този смисъл показанията на свидетеля не се подкрепят от другите събрани по делото доказателства, поради което съдът не ги кредитира.

В., показанията му са идентични на тези, дадени в производството по присъединеното дело № 11614/2023 г., образувано по жалба на К. Я. срещу решение на Директора на ТП на НОИ във връзка със стажа на Я. във В. К. 1 ООД.

Не следват различни изводи от представеното и необжалвано влязло в сила решение на СРС от 14.03.2023 г., с което Б. Б. 1 ООД /невзело участие в производството пред СРС и необжалвало решението му/ е осъдено на основание чл. 128, т. 2 от КТ да заплати на Я. незаплатено трудово възнаграждение в размер на 2600 лева за периода 13.02.2018-01.03.2019 г. Неоснователно, със същото жалбоподателят Я. се опитва да

обвърже ответника със сила на пресъдено нещо по чл. 298 и чл. 297 от ГПК. Видно от мотивите на приложените две определения на ВКС /л. 198 и сл./ (постановени по искания за отмяна, подадени от Директора на ТП на НОИ С. град срещу решения на СРС по искове с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ, предявени съответно от А. П. Д. и К. Е. Я. срещу Би Привилиджт 1 ООД) Директорът на ТП на НОИ С. град не е обвързан от силата на пресъдено нещо /СПН/ на влязлото в сила решение по конкретния трудов спор според правилата на чл. 298 ГПК, нито по силата на чл. 297 от ГПК решението на СРС по спор по чл. 128, т. 2 от КТ е противопоставимо на административния орган. Определение № 3497 от 8.07.2024 г. на ВКС по гр. д. № 2040/2024 г. изрично препраща към мотивите на Решение № 78 от 2.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 374/2014 г., съгласно което решение на районен съд по трудов спор не обвързва Директора на ТП на НОИ. За необвързаните от решението лица съществува единствено задължението да зачитат съдебното решение съгласно чл. 297 ГПК, т. е. да приемат, че в отношенията между обвързаните лица правата и задълженията съществуват такива, каквито са установени от съдебното решение. В отношенията между обвързаните от решението и третите необвързани от решението лица обаче, силата на пресъдено нещо не действа дори като оборима презумпция за съответствие между съдебно признатото и действителното правно положение /така решение от 19.12.2022 г. на Адм. съд П. по адм.д. № 1690/2022 г. Действително всеки съд, по силата на чл. 297 от ГПК следва да го зачете, но само и изключително в рамките на субективните и обективните предели на СПН на диспозитива на решението на СРС, а предметът и страните в настоящото дело и пред СРС са различни, няма тъждество, поради което и горните констатации не са в противоречие с изводите в настоящото решение.

С оглед на всичко изложено и в изпълнение на задължителните указания на АССГ, дадени с решението от 23.02.2024 г. по адм.д. № 10883/2023 г., административният орган е постановил законосъобразен административен акт. Правилно е приел, че в резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност съгл. чл. 10, ал. 1 от КСО от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, Я. не е осигурено лице по см. на пар. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. Административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че са налице предпоставките на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

За пълнота на мотивите и в подкрепа на горните изводи, както и на изводите на административния орган са и следните обстоятелства:

Б. Б. 1 ООД, В. К. 1 ООД, Би Привилиджт 1 ООД и Би Привилиджт 2 ООД са свързани лица, видно от данните в Търговския регистър.

Б. Б. 1 ООД е със седалище, както следва: от 30.10.2013 г. в [населено място], ул. "25 - ти Септември" № 62, ет. 7, ап. 27; от 27.06.2018 г. – в [населено място], район О. купел, [улица], ет. партер, ап. 1; от 11.12.2023 г. – в [населено място], район О. купел, [улица], ет. 2, ап. 3. Управители последователно са В. К. Ч. /от 2013 г./, Л. К. Ч. /от 2022 г./ и отново В. Ч. /от 2023/. Съдружници от 2013 г. са К. В. Ш. и В. К. Ч., а от 2014 г. – В. Ч. и Н. Д. Н..

Идентична е ситуацията с В. К. 1 ООД с последователно сменени седалища съответно през 2013, 2018 и 2023 г. съответно в Д., О. купел – ул. В. могила и О. купел – ул. Р.. Съдружници и управители последователно са горепосочените лица.

В Би Привилиджт 1 отново съдружници, след напускането на К. Ш. през 2014 г., са В.

и К. Чакалови, които съответно са последователно и управители. Седалището от 2013 г. е в Д. на горепосочения адрес; от 2018 г. – на ул. В. могила.

За Би привилиджт 2 ООД ситуацията относно съдружниците и седалището е идентична, като от 2023 г. седалището от ул. В. могила е преместено на ул. Р..

В справките от НОИ /л. 104 и сл./ са посочени лицата, за които са регистрирани трудови договори от Б. Б. 1 ООД, които са К. Л. Ч., К. Е. Я. от 13.02.2018 г. до 01.03.2019 г., Д. Н. Д.; Л. К. Ч., А. Р. Х. и К. В. Ш..

В приложеното адм.д. № 11614/2023 г. се съдържат справки за свързани помежду си лица и дружества, от които е видно, че между В. К. 1 ООД и К. Е. Я. е бил сключен трудов договор за периода 24.04.2020-19.12.2020 г. Последователно, в различни периоди, в същото дружество са работили и горепосочените лица К. Л. Ч., Д. Н. Д., Л. К. Ч., К. В. Д. и В. К. Ч.. Дейността на К. Я. в двете дружества, според показанията на св. Л. Ч., разпитан и по двете дела, е идентична.

Видно от постановеното по адм.д. № 12320/2023 г. на АССГ, 61 с-в, достъпно на сайта на АССГ, както и в А. и в С., при идентична фактическа обстановка с тази по настоящото дело, жалбоподател е А. Я., представлявана от адв. Т. Ц. /процесуален представител и по настоящото дело/, както и от съпруга си К. Я., по отношение на претендирания от нея трудов стаж в Би Привилиджт 2 ООД за периода м. 08.2019 г. – м. 04.2020 г.

К. Л. Ч., за когото са подавани данни към НОИ от Б. Б. 1 ООД и от В. К. 1 ООД, е баща на Л. и В. Чакалови.

Назначените във В. К. 1 ООД и в Б. Б. 1 ООД Д. Н. Д. и К. В. Д. /моминско име Ш. /ЕГН на л. 172 от а.д. № 11614/23 г. и на л. 107 гръб от а.д. № 4761/23 г. са идентични/ са съдружници в адвокатско дружество „Д. и Д.“, вписано в Регистъра на българската адвокатура под номер [ЕГН]. Като сътрудник в същото дружество е вписан Н. Д. Н., който е съдружник във „Валентина Кълекшън 1“ ООД, „Боро бъкс 1“ ООД и други. К. В. Д. е била съдружник в много дружества заедно с В. Ч.. Адвокатско дружество „Д. и Д.“ се помещава на адреса, който е, респ. е бил седалище на гореописаните дружества, а именно [улица], партер, ап. 1. На същия адрес се помещава и адв. Т. Ц., процесуален представител на К. Я., видно от справка на сайта на Софийска адвокатска колегия. На посочения адрес са регистрирани и много други дружества, но съдът няма да изследва всички обвързаности между лицата и дружествата, доколкото тези обвързаности не са предмет на настоящото дело. Описаните връзки между дружествата и техните служители обаче са индигия за това, че се касае за свързани юридически лица, които не извършват реална дейност, както и че като осигурени са вписани отново свързани физически лица, които се познават помежду си /респ. са в родствени или професионални отношения/ и няма как същите да не са знаели, че осигурителни вноски не са внасяни. Касае се за фиктивни трудови и осигурителни отношения. Макар страна в настоящия спор да е единствено К. Я., описаните свързаности с другите физически и юридически лица не могат да бъдат пренебрегнати, тъй като това би влязло в колизия с принципите на чл. 7 и чл. 9 от АПК относно установяване на обективната истина и упражняването на служебно начало в административния процес.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По въпроса за истинността на документ, съгл. трайната съдебна практика, в производство, което е открито по реда на чл. 193 от ГПК, се формира сила на пресъдено нещо. Макар и документът да не съставлява част от спорното право съдът следва да постанови изричен диспозитив по направеното оспорване.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Е. Я. срещу решение № 1040-21-180/05.04.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

ПРИЗНАВА ЗА НЕДОКАЗАНО оспорването на съдържанието на протокол № КВ-5-21-01288813/26.01.2023 г., съставен от Д. М. Г. – главен инспектор по осигуряването в ТП на НОИ.

ОСЪЖДА К. Е. Я., ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 150 лева.

Решението на основание чл. 119 КСО е окончателно.

СЪДИЯ: